

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1140

19.01.2025 (136)

Utdannelsen til et ondt geni

av Gerhard Lauck

Del 6

Kapittel tre Hemmelige aktiviteter

Hadde vi hatt femti menn som Gerhard Lauck, ville vi tatt makten!

"Kamerat X"

Etterkrigstidens Europa

Ved slutten av andre verdenskrig var Europa i hovedsak delt i et amerikan-skdominert vest og et russiskdominert øst.

Europeerne var ikke glade for denne "okkupasjonen".

Mange av dem så på amerikanerne som det *minste av to onder*. I motsetning til amerikanere flest så de ikke alltid på USA og Sovjetunionen som "good guy" og "bad guy" i en dødelig kamp om frihet versus tyranni.

I stedet ble de sett på som to imperier som kjempet mot hverandre. Denne rivaliseringen kunne faktisk eskalere til en fullskala krig. Men begge imperiene så ut til å foretrekke trefninger i form av små "kriger i utkanten".

Det "gylne buret" i Vesten var åpenbart mer komfortabelt enn den harde "gulagen" i Østen. Likevel uttrykte noen bekymring for at *vestlig dekadanse på*

sikt kunne vise seg å være enda mer skadelig enn undertrykkelsen i øst.

Da Vesten unnlot å støtte den ungarske revolusjonen i 1956, ble selv de mest innbitte antikommunistene ganske desillusjonerte, særlig når det gjaldt den amerikanske regjeringen.

Private organisasjoner ble dannet i Vesten for å støtte underjordiske motstandsbevegelser i okkuperte land. De mottok ingen statlig hjelp eller støtte.

Jeg spilte en viktig rolle i dette arbeidet!

Noen vestlige regjeringer tolererte disse organisasjonene. Andre bekjempet dem aktivt! Noen inntok et standpunkt midt imellom begge ytterpunktene. Vi kaller dem "trygge land", "fiendtlige land" og "nøytrale land".

Disse private organisasjonene gjorde naturligvis sitt ytterste for å oppmuntre til toleranse i stedet for forfølgelse! Dette innebar streng lovlighet når og hvor det var mulig. Selv der uenighet var forbudt, måtte motstanden være strengt ikke-voldelig!

Støtten fra disse private organisasjonene tok ulike former. Min virksomhet spesialiserte seg på å levere dissidentlitteratur.

Dette arbeidet involverte land og rettssystemer som - i hvert fall etter amerikansk målestokk - ikke har noen respekt for ytringsfriheten. Der kan for eksempel en tilfeldig kommentar til en venn, som blir overhørt av en fremmed som står ved siden av deg på T-banen eller sitter ved siden av deg på en restaurant, føre til at du havner i fengsel. Dissidenter tilbrakte iblant måneder, til og med år, i fengsel for fullstendig ikke-voldelige tankeforbrytelser.

Min første utvisning

Jeg hadde enda bedre fremgang på denne turen enn på den forrige. Alt gikk som smurt. Jeg reiste mye rundt i hele landet og knyttet mange gode kontakter.

Etter å ha holdt en kort tale måtte jeg fly til en annen provins langt unna. Det var ikke nok tid til å ta toget, for jeg skulle være hovedtaler allerede dagen etter.

Vennen min og jeg la begge merke til den samme pene jenta. Han foreslo at jeg skulle legge an på henne. Jeg minnet ham på at jeg skulle dra dagen etter. Så det burde han gjøre. Mange år senere møttes vi tilfeldigvis i et annet land. Det viste seg at han hadde giftet seg med henne! Den heldige hunden!

Arrangøren var så fornøyd at han inviterte meg til å holde den samme talen i en annen by noen uker senere. Der var tilhørerne enda mer mottakelige. Etter at møtet var offisielt avsluttet, insisterte Wolf-Dieter Eckart og vennene hans på å bli fotografert sammen med meg.

Jeg forlot provinsen samme dag.

Dagen etter besøkte jeg en venn i en annen provins. Telefonen ringte. Etter en

kort samtale snudde han seg mot meg og sa: *Det var sønnen min. Det står noe i avisen om en amerikaner som holdt en tale i Hamburg i går og ble deportert. Kan dette ha noe med DEG å gjøre?*

Vi var begge forvirret. Jeg hadde tydeligvis ikke blitt deportert. Jeg satt jo der! Det hele virket merkelig.

Jeg bestemte meg for å ta toget tilbake til Hamburg. Før jeg gikk om bord på toget, kjøpte jeg lokalavisen. Da jeg bladde gjennom den, fant jeg snart en artikkel med et bilde av meg. I bildeteksten sto det: *Gerhard Lauck: Sporløst forsvunnet*. I selve artikkelen sto det at jeg var blitt deportert.

Da jeg kom tilbake til den aktuelle byen, spurte jeg en venn: *Stod det noe i avisen her?*

Hans lo og sa: *Du kom på overskriftene i HAMBURGER MORGENPOST!*

Han viste meg artikkelen. Joda, der var jeg! Men jeg var fortsatt forvirret over påstanden om at jeg var blitt utvist. Jeg møtte en advokat. (Som ung mann hadde han vært forsvarsadvokat ved det såkalte Nürnberg-tribunalet... Han hadde for øvrig også en slektning som hadde flyktet til Amerika som familiens sorte får).

Han fortalte meg at "deportasjon" refererte til en "deportasjonsordre". Ikke selve deportasjonen. Jeg måtte regne med at det forelå en arrestordre på meg. Jeg ville bli varetektsfengslet og deretter satt på et fly ut av landet.

Det hadde ikke vært vanskelig å unngå arrestasjon. Men det var uansett på tide for meg å vende tilbake til Amerika.

Jeg bestemte meg for å "gå ut med et smell".

Det første jeg gjorde, var å bruke tiden jeg hadde igjen til gode. Jeg organiserte en vellykket import.

Etterpå deltok jeg på et NPD-møte (*Nationaldemokratische Partei Deutschlands*) i en liten by. En fremmed kom bort til meg og spurte om jeg var Gerhard Lauck. Jeg svarte uten videre: *Jeg har hørt at han allerede er deportert*. En venn som satt overfor meg, lo nesten høyt. Så gikk han ut for å røyke en sigarett. Mens han sto foran døren og røykte, kom en annen venn (som hadde døpt sønnen sin Adolf).

Samtalen deres foregikk slik:

Politiet kom hjem til meg. De lette etter Gerhard. Jeg sa at jeg ikke visste hvor han var. Vet du det?

Ja, han er der inne!

Han trodde det var en spøk. Helt til han kom inn og så meg.

Det andre jeg gjorde, var å offentliggjøre at jeg ville holde en ny tale med tittelen: *Hvorfor jeg ikke anerkjenner utvisningsvedtaket mitt!* Komplet med tid og sted. Så gjorde jeg et opptak av talen min og gjorde det uventede: *Jeg møtte faktisk opp for å holde talen!*

Ingen forventet at jeg skulle gjøre det. Ikke engang politiet. De hadde bare to mann der. Følget mitt var flere enn dem. Dessuten var min minste "livvakt" større enn noen av dem. Den største livvakten min gjorde dem til dverger. Bare gliset hans var nok til å avsløre hva han tenkte: *Kan jeg drepe dem nå, sjef?*

En politimann ba meg nervøst om å bli med ham til politistasjonen. Jeg var så snill å følge med.

Ved ankomst, forklarte jeg: *Jeg har allerede en flybillett. Jeg har imidlertid sjekket alle mulige reiseforbindelser, både i luften og på land. Den ENESTE MÅTEN jeg kan rekke flyet mitt på, er å ta toget som går fra byen om 45 minutter.*

Flyet gikk fra en flyplass i Luxembourg. Jeg hadde undersøkt alle muligheter med et reisebyrå.

Han gikk for å spørre sin overordnede. Fem minutter senere kom han tilbake. En politibil kjørte meg til togstasjonen. Jeg gikk om bord i toget. En politimann gikk på toget sammen med meg. Jeg forventet at han skulle følge meg hele veien til flyplassen. Men han gikk av toget på siste stopp innenfor bygrensen. Jeg var alene og fri!

Jeg vurderte å bli værende i landet, men bestemte meg for å ikke gjøre det.

Noen måneder senere, tilbake i USA, fikk jeg en morsom avisartikkel fra det landet. En journalist hadde på en eller annen måte oppdaget at ingen hadde fulgt meg helt til flyplassen. Ingen hadde noen gang bekreftet at jeg *faktisk hadde forlatt* landet. Han spekulerte i om *jeg kanskje fortsatt var der og opererte i undergrunnen!* Jeg lo godt. Han hadde jo *nesten* rett.

Denne publikasjonen var organ for Vest-Berlins avdeling av det østtyske kommunistpartiet, det *sosialistiske enhetspartiet*.

Mitt liv i undergrunnen

De aller fleste dissidenter bor og arbeider naturligvis i sitt eget land. Fordelen er at de kjenner landet ut og inn. Ulempen er at det politiske politiet ofte vet, eller i det minste aner, hvem de er.

Jeg faller i en annen kategori, fordi jeg er basert i Vesten. Besøkene mine er relativt korte: dager, uker eller måneder i strekk. Med mindre jeg er fengslet, i så fall er det snakk om år.

De første årene gikk mitt første møte med en undergrunnscelle som regel slik.

Det banker på døren sent på kvelden eller til og med midt på natten. En mann med søvnige øyne åpner døren for å se hvem det er. Jeg står der. Et overrasket

blikk: *Jeg visste ikke at du skulle komme! Kom inn! Kom inn, kom inn!*

Er du sulten? Kom inn på kjøkkenet. Jeg skal hente noe å spise.

Hvis vi har tid, bruker vi timevis, til og med hele natten, på å prate og bli kjent med hverandre.

Vi må gjøre oss kjent med hverandre. Dette inkluderer kunnskap om hjemmesituasjon, jobb og vanlige daglige rutiner.

Vi må skape et personlig bånd utover det abstrakte **båndet** som allerede eksisterer. Dette gjør selvfølgelig senere nyheter om deres skjebne mer personlige. Dette er mennesker jeg kjenner, ikke statistikk.

I den aller første tiden innebar dette ofte alkohol. Noen dissidenter ville ikke stole på deg hvis du IKKE drakk deg full sammen med dem og avslørte din "sanne natur". Andre ville ikke stole på deg hvis du drakk deg full. Enten fordi du ikke tålte alkohol, eller fordi du åpenbart var en disiplinert fyllik! Tenk deg om!

Vi må utvikle vårt eget "kommunikasjonssystem". Fastsette hvordan og når vi skal kontakte hverandre i fremtiden, når telefonavlytting og til og med direkte overvåking vil gjøre ting komplisert.

De dumme vitsene mine kom ofte til nytte her.

Hver celle må ha sin egen enkle kode for minst noen få grunnleggende begreper. Hver kode er *forskjellig*. Og jeg må lære meg *hver eneste en utenat!* I tillegg til dusinvis av navn, adresser og telefonnumre. Til tross for utmattelse og stress. Noen ganger går jeg i dagevis uten søvn, hele tiden i bevegelse, hele tiden prøver jeg å ligge ett skritt foran det politiske politiet.

Vi må finne ut hva vi skal gjøre og hva som er **neste skritt** for oss begge.

Jeg må vurdere den nye medarbeideren. Hans evner og begrensninger. Fremfor alt må jeg vurdere sikkerhetsrisikoen. Og jeg må iverksette forsiktige, noen ganger svært subtile, ekstra sikkerhetstiltak.

Dette kan meget vel være vår eneste mulighet til et slikt møte!

Vår neste kontakt kan være indirekte. Kanskje en kort og nøye formulert melding. Kanskje flere uker senere. Jeg må være sikker på at mottakeren forstår budskapet og gjør det som er nødvendig. Selv om det høres trivielt eller rett og slett dumt ut ... Ja, selv om det betyr at man går glipp av en bowlingkamp eller en bursdagsfest.

Familiemedlemmer er ofte til stede i begynnelsen av møtet. Det er ikke uvanlig at kona ser redd ut. Hun vet hvilke konsekvenser mannens undergrunnsaktivitet kan få for hele familien. Jeg er legemliggjøringen av denne frykten. Jeg er ikke bare postmannen som leverer innkallingsbrevet. Jeg er også selve innkallingsnemnda.

Senere blir dette mye enklere. For det første kjenner alle ryktet mitt. Jeg trenger ikke å bevise noe for dem. For det andre har jeg vanligvis å gjøre med folk i første

rekke, eller i det minste erfarne og pålitelige folk i andre rekke. Mange av oss kjenner hverandre. Vi har jobbet sammen tidligere.

Denne konsentrasjonen av flere kjente aktivister tiltrekker seg naturligvis det politiske politiets oppmerksomhet. Hvis de gjetter at en "vestlig agent" befinner seg i området, eskalerer nysgjerrigheten til et vanvidd.

Av og til ble min ankomst sett på som en god anledning til å holde en fest! Det var alt jeg trengte. Enda flere mennesker som visste at jeg var her. Og feste og drikke.

Naturligvis oppfordret jeg alltid bilistene til å overholde fartsgrensen. Jeg ville ikke at en rutinemessig trafikkkontroll skulle resultere i at jeg ble identifisert og arrestert. Dessverre ble ikke disse instruksjonene alltid fulgt. En gang vi ble stoppet, ble jeg positivt overrasket over at jeg ikke ble arrestert på stedet. Men jeg måtte regne med at min tilstedeværelse i området var blitt kjent.

En annen gang insisterte sjåføren min på å vise meg noen interessante steder. Jeg visste at det var stor sjanse for at de ville bli overvåket, så jeg takket nei. Men han godtok ikke et nei. På et tidspunkt vurderte jeg å hoppe ut av bilen. Men det ville vært både iøynefallende og farlig. Heldigvis gikk alt bra.

En annen kollega beklaget seg da han fikk vite om dette senere: *Hvis politiet hadde visst at du var i området, ville det vært det FØRSTE STEDET de ville ha lett!*

På den lyse siden ga jeg Wilfried-Arnulf komplimenter for kunstbøkene hans. Og de uvanlige kjæledyrene hans.

En gang kjørte guiden vår i bilen foran oss. Vi visste ikke veien, så vi måtte følge etter ham. Han kjørte selvfølgelig over fartsgrensen. Både sjåføren min og jeg var ganske misfornøyde med dette. Christian Worch kommenterte: *Noen ganger tenker jeg at jeg burde skyte alle folkene våre for inkompetanse. Da må jeg skyte meg selv for å ha skutt alle folkene våre.*

Mange av disse aktivistene var erfarne. De var imidlertid vant til en lavere intensitet i politiets aktivitet. Det gjaldt andre regler og prosedyrer når politiet visste at jeg var i området. Litt som forskjellen mellom en putekrig og en knivkamp.

Innkvarteringen min varierte fra iskaldt fangehull til koselig leilighet. En gang hadde jeg hatt platonisk selskap av en vakker kvinne. Jeg gledet meg til å komme tilbake neste kveld. Men den lokale sikkerhetssjefen insisterte på at jeg ikke skulle tilbringe to netter på samme sted. Han hadde selvsagt rett. Dette var likevel en gang jeg skulle ønske at sikkerhetsvaktene hadde vært slappere! Den andre natten tilbrakte jeg i en leilighet med kaldt vann. Den hadde i det minste toalett.

Hvis vi ikke kunne skjule indikasjoner, kunne vi i det minste skjule dem med falske spor andre steder. Dette ble gjort med system og med suksess. Hvis tre alarmklokker gikk av i ett område, ville ti gå av i andre. Etter hvert ble forfølgerne

utmattet. Den energiske innsatsen ble redusert til bare å gå gjennom bevegelsene.

Noen ganger brukte jeg forkledning. Det kunne være så enkelt som en hatt. Men jeg brukte alltid klær med mange lommer. Jeg måtte regne med at det var en reell mulighet for at jeg kunne bli nødt til å slippe alt og stikke av. Jeg måtte ha dokumenter og penger på meg.

En gang ble jeg vekket midt på natten. Jeg hørte ropet "politi!" og banking på døren. Heldigvis var det rommet ved siden av mitt. Jeg tenkte at politiet rett og slett hadde tatt feil av rommet. De ville være på døren min om et minutt eller to. Jeg skyndte meg å ta på meg klær og sko før jeg løp ut gjennom vinduet.

Men jeg hadde flaks! De var virkelig ute etter fyren i naborommet!

En annen gang hørte jeg noen rope navnet mitt på togstasjonen i Frankfurt. Jeg lot som om jeg ikke hadde hørt det og fortsatte å gå mot utgangen. Men mannen tok meg igjen. Heldigvis var han en sympatisør!

Jeg hadde skjegg i flere måneder. Mennene lot seg som regel lure, men kvinnene kjente meg likevel igjen. Kanskje kvinner rett og slett er mer årvåkne. Eller kanskje det var den umiskjennelige sexappellen min.

Min egen hemmelige virksomhet hadde i hvert fall både fordeler og ulemper.

Fordelene var blant annet internasjonale reiser og kontakt med interessante mennesker. Jeg møtte for eksempel flere svært vakre unge damer! På stående fot kommer jeg til å tenke på tre: "den polske prinsessen", "den baltiske baronessen" og "mafiaprinsessen".

Ulempene var blant annet deportasjoner. Min personlige rekord var *to på én måned* - på direkte ordre fra motparten til sjefen for det amerikanske innenriksdepartementet!

En av fordelene med fritidsaktivitetene mine er at jeg har en stående invitasjon til å bo GRATIS på en rekke statlige overnattingssteder.

Disse førsteklasses, solide etablissementene er så populære at de krever høye murer, piggtråd og bevæpnede vakter for å holde massene ute! Til og med de enkelte rommene, som vanligvis er private rom med innlagt vann og avløp, har gitter for vinduene for å holde pøbelen ute.

Romservice leverer den profesjonelt tilberedte maten på rommet ditt. De forventer ikke engang drikkepenger! Treningsstudio, frisørsalong, legestasjon, vaskeeri, bibliotek og til og med butikk gjør det unødvendig å forlate hotellet, selv ved lengre besøk.

De andre gjestene utgjør et fascinerende utvalg av ulike samtalepartnere. Interessante historier og nyttig informasjon er det nok av her.

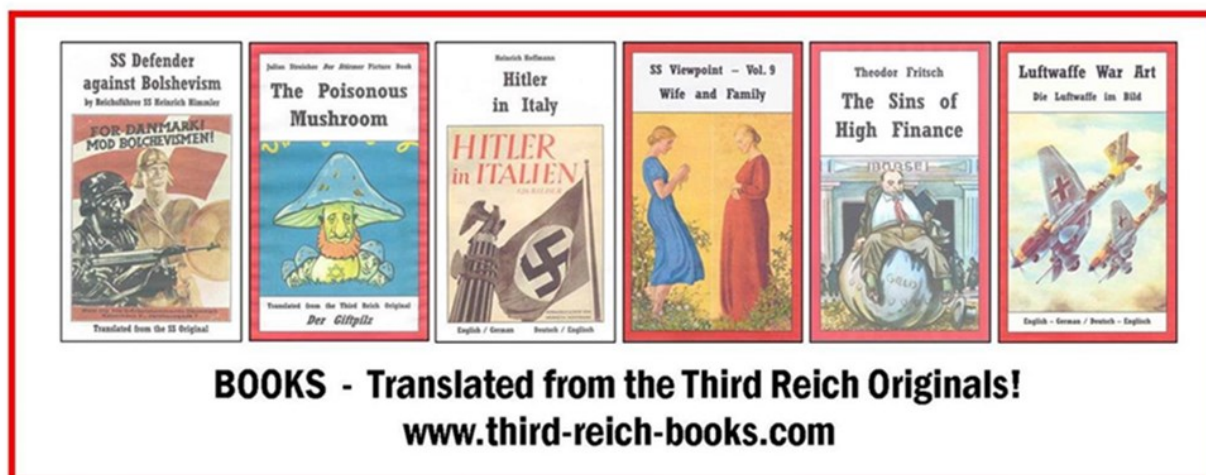
Er du sjalu? Ikke vær det! Du kan også kvalifisere til et GRATIS opphold. Det er bare å finne det mest effektive slagordet og rope det ut på en travel offentlig plass.

Det finnes en populær vits. I en nødsituasjon skal du ikke rope etter politiet. Rop

et motstandsparole i stedet. Da kommer politiet mye raskere!

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
 Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
 Hundrevis av bøker på mange språk
 Hundrevis av nettsteder på mange språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info